

Fernán Vello nega a existencia de crise na Asociación de Escritores despois da demisión de Carlos Mella

Organizará o IV Congreso, o Galeuzca e as homenaxes a Luz Pozo e Maria Mariño

Poucos días despois de ser reelixido como presidente da Asociación de Escritores pola asemblea xeral de sócios, Carlos Mella remitía á nova directiva a súa carta de dimisión. O consello directivo saído da xuntanza do 9 de Xuño repetía mandato e aseguraba a súa permanencia até que en Xaneiro do 2002 se procedera á renovación de cargos. A dimisión de Carlos Mella sorprendía apenas uns días despois de ser tomado o acordo e será o escritor Xosé María Álvarez Cáccamo - que deixa vacante a vicepresidencia - o que ocupe o posto até unha nova elección que se celebrará dentro de sete meses.

Carlos Mella.

despois por unha xuntanza de sócios. O secretario e o vicepresidente da AELG, Miguel Anxo Fernán Vello e Xosé Mª Álvarez Cáccamo facían explícita naquela sesión a súa vontade de abandonar os seus cargos e manifestaban a necesidade de renovar a directiva da entidade con novos membros. Ante a ausencia de candidaturas, da asemblea saíu o compromiso de convidar aos sócios a se presentar a unha próxima elección que se celebra-

rá o próximo mes de Xaneiro. Catro días despois a directiva recibía o comunicado do presidente Carlos Mella anunciando a súa dimisión por "razóns persoais" e por "diferente interpretación dos acordos da directiva" e o consello directivo reuníase con carácter extraordinario o día 23 de Maio aceptando a petición e agradecéndolle o traballo desenvolvido. Sen embargo, o propio Mella declaraba que non estaba de acordo en que a dirección procurase os membros para a súa renovación e mostraba o seu cansazo polo que calificou de "desinterese" dos sócios.

"O acordo recollía que a directiva rematara o ano 2001 con todos os proxectos propostos e se comprometía a buscar o mecanismo de incitar a que exista unha nova candidatura que renove os cargos, fuxindo da tendencia a perpetuarse nos mesmos postos", afirma o secretario Miguel Anxo Fernán Vello, que rexeita calquer

crise na AELG, entidade que, ao seu ver, ten "un futuro magnífico, con moitos proxectos e novas incorporacións de sócios". A asemblea ratificou a directiva con 17 votos a favor, 7 abstencións e ningún en contra. Ademais de Álvarez Cáccamo como presidente e Fernán Vello como secretario, a directiva ten como vocais aos escritores Pilar Vázquez Cuesta, Luisa Villalta, Iolanda Castañón, Marta Dacosta, Francisco Souto e Carlos López Bernárdez. **Momento feliz**

De "momento feliz" califica Fernán Vello o presente da AELG. "Propiciamos a renovación nun tempo interesante cun balance de resultados optimista", afirma. Reitera a súa vontade de deixar a secretaria pero pon por diante o seu compromiso para levar a cabo os proxectos do apretado calendario dos próximos meses até que se celebre a nova elección.

A próxima cita da AELG será a

finis de Agosto ou comezos de Setembro e levará aos escritores a Ribadeo a rendirle homenaxe a Luz Pozo na celebración anual de "O escritor na súa terra". A cargo da asociación galega estará tamén a organización do próximo Galeuzca e, con este fin, participarán nunha xuntanza preparatoria con autores bascos e cataláns que terá lugar en Xullo. "A lectura, os lectores e as lectoras" será o posíbel lema do encontro de escritores das tres nacionalidades que terá lugar no mes de Novembro en Pontevedra e que analizará a figura do leitor e a problemática da falta de audiencia dos escritores no tempo actual.

En Decembro, Vigo será a cidade que acolla o IV Congreso de Escritores Galegos e, sen data fixa, estase a preparar unha homenaxe poética a Maria Mariño cunha xornada de recitais e estudos da súa obra que terá lugar no Centro Cultural Uxío Novoneyra de Lugo. ♦

MEU SANTO, MINA SANTIÑA

FRANCISCO ANT. VIDAL

Chamado Réprobo antes de se bautizar, Cristovo, máis importante pola carga simbólica que pola parte de verdade que teña a súa vida, era un home alto e forte, que tanto podía traballar no oficio máis pesado como tocar a lira ou recitar poemas. Era o clásico "criado para todo", símbolo, en versión cristiá, de servo obediente e eficaz, pero tamén de bondade ata no mesmo intre do seu martirio.

Contan os haxiografos que Cristovo, coñecedor da súa valía, na vez de ficar conforme co primeiro patrón que lle tocou, buscou ata poñer o seu oficio e maña ó servizo do rei máis poderoso do mundo. Pero cando viu como o seu amo se persignaba cada vez que alguén aludía ó díaño, crendo que este era máis poderoso aínda, saíu na súa procura con intención de servilo. Pero tamén co díaño se decepcionou o inocente Réprobo, cando viu como fuxía diante dun cruceiro.

San Cristovo o transportista

E daquela abandonouno para buscar ó Señor que se representaba por medio da cruz.

Despois de peregrinar por medio mundo, un ermitán explicoulle quen era realmente o rei dos reis, e como para procuralo, tiña que facer penitencia axudándolles ós necesitados.

Home cumpridor, Cristovo asentou na beira dun río, onde había de axudar a todo aquel que lle pedise pasalo, como se dun moderno Caronte se tratase, pero ó contrario daquel, el axudaba a cruzar para seguir no camiño da vida, non para se recluír tras a morte.

Un día cadrou a pedirlle os seus servizos un nenfío, con quen cargou ó lombo e, apoiado no caxato, mereuse ó río. Pero a

medida que avanzaba, a criatura semellaba pesar máis e as augas aumentaban de nivel ata facelo tambalear. Cando ó rexo transportador chegou á outra beira, lamentouse.

-Pesábasme como se trouxese o mundo enriba de min

-Trouxeches o mundo e ó seu creador -respondeu o cativo-. E como proba de que foi así como cho conto, cando chegues á túa choupana planta o caxato e mañá veralo florecido.

Daquela, Cristovo soubo que fora aceptado entre os seguidores de Cristo e saíu a proclamar quen era o amo máis poderoso do mundo.

A impresión que causaba aquel corpulento home, de rostro

amable e agradables palabras, atraía ó seu carón a centos de persoas, polo que o gobernante daquela parte do mundo, un tal Dano, mandouno chamar diante de si, por ver se aceptaba ficar ó seu servizo, propagandeando en favor del. E para convencelo encerrouno con dúas prostitutas, ás que, lonxe de lle aceptar os aloumiños, recriminou, adoutrinou e converteunas.

Ofendido o gobernante, mandou que o torturasen colocándolle un gorro incandescente na cabeza, e logo asándoo nunha grella; pero a súa forte constitución aguantou o martirio, polo que, Dano, desexando rematar con home tan desagradecido, mandou que o atasen a unha columna e lle disparasen frechas.

E aquí ven o grande milagre e a prova da súa bondade.

Non falan as haxiografías de que o seu corpo estivese protexido por ningún tipo de coiraz, senón que o puxeron espido, e aínda así, as frechas, por efecto divino cando chegaban á súa pel, ficaban decididas no ar sen ousar penetrala, e incluso, unha delas, xirou de súpeto e volveuse contra o gobernante deixándoo cego dun ollo.

Cristovo, que a pesar da prodixiosa fortaleza física, víase próximo á morte, advertiu o torturador:

-Mañá, cando eu morra, colle un pouco do meu sangue, mestúrao con esta terra que piso e pono nos ollos.

Ó día seguinte, Cristovo foi decapitado e o seu sangue crou a Dano da cegueira do corpo e da alma, e desde aquela converteu todo o seu reino ó cristianismo. ♦

TEMPO DE POESÍA

BANZADOS
Xosé Vázquez Pintor
I Premio Uxío Novoneyra

PEDINCHE LUZ PRESTADA
Marica Campo
I Premio Fiz Vergara Vilarinho

REFUTACIÓN DA MUSA
Manuel Forcadela
VIII Premio Aula de Poesía de Barcelona

ANIMAIS ANIMAIS
Juan Abeleira

ESPIRAL MAIOR
LEA LIBROS

ler é ser

À venda nas mellores librerías